

2015. december 20. vasárnap: ADVENT 4. VASÁRNAPJA

Mik 5,1-4; Zs 79; Zsid 10,5-10; Lk 1,39-45 – „Boldog, aki hitt...”

A festő ecsetjére kínálkozó, kedves és emberi témát egyedül Lukács fűzi bele evangéliumába. Nem foglalkozom a történet hitelességét megkérdőjelező észérvekkel, csak a mondanivalóra gondolok. Az igazán nőies jelenet nagyon is lejátszódhatott, bár leírásakor és a középkor gondolkodásában is újszerű lehetett. Az egyház Nagy Szent Gergely pápa óta törekszik közel hozni a néphez a vallási életet. Az angyali üdvözlés és a születés mellett Már a 6. századtól e találkozás volt a legkedveltebb a Szűz Mária-ábrázolások közt, majd a 13. század elején június 2-ra rögzítve hivatalos ünneppé emelték. A világegyház a látogatás, a "vizit" szóval illeti az ünnepet. Nálunk a népi lelkület és gyakorlatiasság Sarlós Boldogasszony ünnepévé avatta, amely az aratás kezdetéhez kapcsolódott. A jámbor néphit még szüleink korosztályában, és kiváltképp paraszti társadalmunkban Mária oltalma alá helyezte a nyár legjelentősebb munkáját.

A nyári ünnep evangéliuma a *Magnificat* himnikus sorait is magában foglalja, addig az adventi várakozásban viszont inkább a két Istenre figyelő, áldott állapotban levő asszony intim találkozására érdemes figyelni. Mária és Erzsébet fölfoghatatlan ígéret birtokába került. Nem tudjuk, mi játszódhatott le bensőjükben, de az Istennek való alapvető odaadottság tette őket, illetve családjukat kiválasztottá. De a hitük mit sem ért volna a nélkül, ahogyan szolgáló készséggel adták át magukat a feladatnak. Mária nyíltszívű leánykaként még nem számolt a veszéllyel – de a már idős korba hajló Erzsébet sem fogadhatta aggályoskodva a Zakariásnak adott angyali ígéretet, mert az ő szankcionálását nem jegyezték föl. Lehet ezt az abban a korban alárendelt női szerep számlájára írni, de az Isten és ember vonatkozására jól illik a lekerekített, belesimuló anyai magatartás. Agyonracionalizált korunkban ezt a feltétlen hitet és meggyőződéssel alapuló bizalmat tanulhatjuk meg tőlük. Bármilyen történet, Isten a tenyerén hordoz bennünket, ha nem látjuk is a célt abban, ami éppen történik velünk. Ma sem kell több bátorság az Istenre hagyatkozáshoz. Nélkülünk nem valósulhat meg bennünk Isten semmilyen magasztos terve!

Benyhe Zsuzsa („Érted vagyok”)

Raffaello: Látogatás